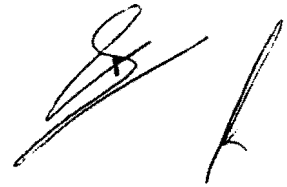

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

Αριθμός Απόφασης

107 /2014

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Άννα Καλατζή, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Κωνσταντίνο Πρωτονοτάριο, Πρωτοδικη - Έισηγητή, Μιχαήλ Φίλιππα, Πρωτοδικη και από τη Γραμματέα Αικατερίνη Αλεξοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στην Αθήνα, στις 16-10-2013 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ενάγοντα: ----- - δικηγόρου,
κατοίκου Αθηνών, ο οποίος παραστάθηκε
αυτοπροσώπως.

Των εναγόμενων: 1) -----,
κατοίκου -----, 2) -----
του -----, κατοίκου ----- και 3)

ανώνυμης εκδοτικής εταιρείας με την επωνυμία «
, που εδρεύει στην και
εκπροσωπείται νόμιμα, τους οποίους εκπροσώπησε η πληρεξούσια
δικηγόρος τους

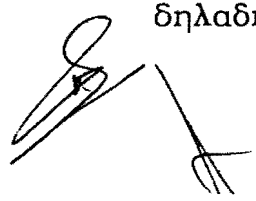
Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 06-06-2012 αγωγή του, η
οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό
κατάθεσης δικογράφου 104086/3617/2012 προσδιορίστηκε στις 06-
02-2013 και γράφηκε στο πινάκιο. Κατά τη δικάσιμο εκείνη η συζήτηση
αναβλήθηκε για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας
απόφασης.

Κατά τη συζήτηση της αγωγής ο ενάγων και η πληρεξούσια
δικηγόρος των εναγομένων, αφού ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους,
ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις
προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3
παρ.1, 4 παρ.1 και 3, 6, 7 και 12 παρ. 2 του Ν. 2123/1993
«Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα»
προκύπτει ότι οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου,
αποκτούν σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως
αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, αφενός το δικαίωμα
εκμετάλλευσης αυτού (περιουσιακό δικαίωμα) και αφετέρου το
δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού (ηθικό
δικαίωμα) προς το έργο, το οποίο νοείται ως το κάθε πρωτότυπο
πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται
με οποιαδήποτε μορφή και ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι
μουσικές συνθέσεις με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική
ή χωρίς κλπ. Το έργο ως πνευματικό δημιούργημα προστατεύεται από
τις εν λόγω και λοιπές διατάξεις του νόμου αυτού, εφόσον
ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας (άρθρο 2 παρ. 1),
δηλαδή, εφόσον είναι πρωτότυπο. Κρίσιμο δε στοιχείο και συνεπώς

ΡΗΘΗΚΕ
14/4/2013
ΚΜ

2^ο φύλλο της υπ' αριθμό 107 /2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

βασικό κριτήριο της «πρωτοτυπίας», η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται από το νόμο (εκτός από το τελευταίο εδάφιο της παρ. 3 του άρθρου 2) που αφορά τα προγράμματα των ηλεκτρονικών υπολογιστών, είναι, κατά τη θεωρία της στατιστικής μοναδικότητας που επικρατεί στη νομολογία και ασπάζεται και το παρόν Δικαστήριο, η κρίση ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μία ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύφους», έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα. Η μοναδικότητα εξάλλου του έργου μπορεί να αναζητηθεί σε κάποιο από τα γνωρίσματά του (στο θέμα, στη σύλληψη, στην κατάταξη, στη διατύπωση, σε κάποιες λεπτομέρειες) ανάλογα με το είδος και τη φύση του. Δεν αρκεί δε, για να προσδώσει πρωτοτυπία σε ένα έργο το απλό γεγονός ότι δεν είναι αντιγραφή ενός άλλου, ούτε η πρωτοτυπία ταυτίζεται με τον κόπο, την επιμέλεια, την έκταση, τη χρησιμότητά του, τη δαπάνη ή τη χρονική διάρκεια που απαιτήθηκαν για την εκπόνησή του, αλλά θα πρέπει να παρουσιάζει ως σύνολο ή τμήμα του την απαιτούμενη πρωτοτυπία, δηλαδή να είναι στατιστικά μοναδικό. Εφόσον συντρέχουν οι παραπάνω προϋποθέσεις, ο νόμος προστατεύει το έργο ως άυλο αγαθό (όχι ως υλικό αντικείμενο καθ' εαυτό που ενσωματώνει το πνευματικό δημιούργημα) και μόνο σε σχέση με τη συγκεκριμένη μορφή που έδωσε σ' αυτό ο δημιουργός του (ΑΠ 196/2010, ΔΙΜΕΕ 2011.508, ΕπισκΕμπΔ 2011.919, ΑΠ 537/2010, ΔΙΜΕΕ 2010.381, ΕπισκΕμπΔ 2010.1047, ΑΠ 152/2005, ΝοΒ 53.1782, ΕφΑθ 2724/2012, ΔΕΕ 2012.1127, ΕφΑθ 2969/2012, ΔΕΕ 2012.756, ΕφΑθ 1036/2011, ΔΕΕ 2011.1144, ΕφΘεσ 1710/2011, ΔΙΜΕΕ 2012.74, Μ.θ. Μαρίνος, Πνευματική Ιδιοκτησία, Β' Έκδοση, αριθμ. 145-157, σελ. 76-83, Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, Β' Έκδοση, αριθμ. 21-23, σελ. 27-31, Λ.

Κοτσιρης, Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, Γ' Έκδοση, σελ. 53επ.). Αντικείμενο της ως άνω προστασίας στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας είναι η μορφή και όχι η ιδέα που περιγράφεται σε ένα πνευματικό δημιούργημα. Η διάκριση μεταξύ μορφής και ιδέας συνιστά ουσιώδη κανόνα για τον καθορισμό της εξέτασης της προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού αυτή αποτελεί το βασικό κριτήριο διάκρισης των στοιχείων που προστατεύονται και εκείνων που μένουν έξω από το πεδίο της προστασίας. Η διάκριση αυτή είναι απαραίτητη για το λόγο ότι κατά κανόνα το σύνολο των έργων αξιοποιεί και βασίζεται σε προγενέστερα στοιχεία, τα οποία, είτε έχουν καταστεί πλέον κοινό κτήμα, είτε στερούνται πρωτοτυπίας, είτε προέρχονται από ελεύθερες πηγές. Το εννοιολογικό αυτό δίδυμο ιδέας και μορφής επιτελεί την ίδια λειτουργία σε όλες τις έννομες τάξεις, αφήνοντας ελεύθερη την πρόσβαση τρίτου στις πληροφορίες που περιέχονται σε ένα έργο, λ.χ. τεχνικό επιστημονικό, λόγου, ώστε να κυκλοφορούν ελεύθερα, ενώ επιφυλάσσει στο δημιουργό το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα να εκμεταλλευτεί τη συγκεκριμένη μορφή, με την οποία έχει εκφραστεί η πληροφορία αυτή. Εκεί όπου το έργο μπορεί αναγκαστικά να έχει μόνο μία έκφραση ή όπου η λειτουργία ενός πνευματικού δημιουργήματος επιβάλλει μία και μόνο μορφή σε αυτό, συντήκεται η έννοια αυτή με το περιεχόμενο (ιδέα). Στην περίπτωση αυτή, είτε δεν υπάρχει έδαφος ανάπτυξης δημιουργικής πρωτοτυπίας λόγω αδυναμίας απόκλισης, είτε το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας αρνείται να προστατέψει την ιδέα ενός έργου της πνευματικής ιδιοκτησίας (ΕφΑθ 2969/2012, ο.α., ΕφΑθ 4793/2009, ΔΕΕ 2010.50, ΕφΑθ 80/2008, Αρμ 2008.1852, ΕφΑθ 2932/2006, ΕλλΔνη 48.1478, ΕφΛαρ 82/2010, ΕπισκΕμπΔ 2010.1119, ΕΕμπΔ 2011.470, Μ.θ. Μαρινός, ο.α. αριθμ. 138-144, σελ. 71-76, Δ. Καλλινίκου, ο.α. αριθμ. 19-20, σελ. 24-27, Λ. Κοτσιρης, ο.α., σελ. 51). Περαιτέρω, από την διάταξη του άρθρου 65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, σε συνδυασμό με τις γενικές αδικοπρακτικές διατάξεις του ΑΚ που εφαρμόζονται συμπληρωματικά, όπου η πιο πάνω ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914ΑΚ αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστες με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις

ΡΗΘΗΚΕ
στη
Μ

3^ο φύλλο της υπ' αριθμό ¹⁰⁷ /2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

διατάξεις των άρθρων 63επ του εν λόγω νόμου (πχ. στο θέμα της παραγραφής (937ΑΚ) ή της κοινής αδικοπραξίας (926ΑΚ) ή της ευθύνης των οργάνων νομικού προσώπου που το αντιπροσωπεύουν (71ΑΚ) ή του προστηθέντος (922ΑΚ) (ΑΠ 872/2009, ΕΛΛΔνη 2009.1007, ΧρΙΔ 2010.298, ΕφΑθ 2724/2012, ο.α., ΕφΑθ 3058/2005, ΔΕΕ 2005.1179, ΕφΑθ 1388/2000, ΕΛΛΔνη 41.1408, ΕφΘεσ 2165/2011, ΔΕΕ 2012.656, Μ.Θ. Μαρίνος, ο.α., αριθμ. 661, σελ. 333-334, Δ. Καλλινίκου, ο.α., αριθμ. 225, σελ. 302), προκύπτει ότι κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) και γίνεται χωρίς την άδεια του δημιουργού ή χωρίς τη συναίνεσή του συνιστά αντικειμενικά παράνομη πράξη, οπότε, εφόσον συντρέχουν και οι λοιποί ουσιαστικοί όροι του άρθρου 914 ΑΚ, δηλαδή η υπαιτιότητα, κατά τους όρους του άρθρου 330 ΑΚ, κατά την οποία απαιτείται δόλος ή αμέλεια του υπόχρεου, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παράνομης πράξης και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και του προσδιορισμού της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται, με το άρθρο 65 παρ. 2 εδ. β' του Ν. 2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης, που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά το νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος. Για τον υπολογισμό της συνηθισμένης αμοιβής θα πρέπει να θεωρηθεί ότι ο προσβολέας υπέχει θέση ενός συμβατικού, νόμιμου (απλού) αδειούχου κατά το άρθρο 13 του Ν. 2121/1993 (ΑΠ 1030/2010, ΔΙΜΕΕ 2010.376, ΑΠ 872/2009, ο.α., ΑΠ 1493/2009, ΧρΙΔ 2010.568, ΕφΑθ 2724/2012, ο.α., ΕφΘεσ 1710/2011, ΔΕΕ 2012. 656, Μ.Θ. Μαρίνος, ο.α., αριθμ. 688-690, σελ. 347-349, Δ. Καλλινίκου, ο.α., αριθμ. 226, σελ. 304). Περαιτέρω, όταν ενάγεται νομικό πρόσωπο με βάση τις περί αδικοπραξιών διατάξεις, τούτο θα ευθύνεται είτε κατά τη διάταξη του άρθρου 71 ΑΚ, είτε κατά τη διάταξη του άρθρου 922 ΑΚ. Ειδικότερα, σύμφωνα με την πρώτη από τις

παραπάνω διατάξεις, το νομικό πρόσωπο έχει αδικοπρακτική ευθύνη στην περίπτωση πράξης ή παράλειψης που έγινε κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, των οργάνων που το αντιπροσωπεύουν, ακόμη και εάν αυτά ενήργησαν καθ' υπέρβαση αυτών και κατά κατάχρηση της εξουσίας τους. Ως όργανα του νομικού προσώπου νοούνται όχι μόνον τα πρόσωπα που το διοικούν, κατά τους ορισμούς των άρθρων 65 έως 70 ΑΚ (καταστατικά όργανα), αλλά και εκείνα των οποίων οι εξουσίες συναλλαγής με τρίτους προσδιορίζονται στο καταστατικό, τη συστατική πράξη ή τον κανονισμό λειτουργίας του νομικού προσώπου, ακόμη και αν τα πρόσωπα αυτά δεν μετέχουν στη διοίκηση του τελευταίου. Στην περίπτωση δε που η πράξη ή η παράλειψη των αρμοδίων οργάνων είναι υπαίτια και παράγει υποχρέωση αποζημίωσης για τους πράξαντες ή παραλείψαντες, ευθύνονται και οι τελευταίοι εις ολόκληρον με το νομικό πρόσωπο (ΑΠ 641/2011, ΧρΙΔ 2012.114, ΑΠ 365/2010, ΕΦΑΔ 2010.1219, ΑΠ 1485/2010, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 380/2008, ΧρΙΔ 2008.880, ΑΠ 1738/2008, ΤΝΠ Νόμος). Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 922 ΑΚ το νομικό πρόσωπο ευθύνεται για τη ζημία που προκάλεσε σε τρίτο παράνομα κατά την υπηρεσία του ο προστηθείς απ' αυτό σε μια υπηρεσία. Η αντικειμενική αυτή ευθύνη του προστήσαντος γεννιέται, σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, υπό τις εξής προϋποθέσεις: α) όταν υπάρχει σχέση πρόστησης, κατά την οποία γίνεται ανάθεση από κάποιον (προστήσαντα) σε έναν τρίτο (προστηθέντα) ορισμένης υπηρεσίας, που αποβλέπει στη διεκπεραίωση υποθέσεων και γενικότερα στην εξυπηρέτηση των επαγγελματικών, οικονομικών ή άλλων συμφερόντων του πρώτου, β) όταν υπάρχει ανάμεσα στον προστήσαντα και στον προστηθέντα σχέση εξάρτησης ως προς την εκτέλεση της υπηρεσίας, όπου η εξάρτηση αυτή έχει την έννοια της εξουσίας του προστήσαντος να ελέγχει τον προστηθέντα ή απλώς να επιβλέπει αυτόν κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας του ή μόνο να παρέχει σχετικές οδηγίες σε αυτόν, έστω και γενικού περιεχομένου, ως προς τον τρόπο εκπλήρωσης των καθηκόντων του προς τις οποίες ο τελευταίος υποχρεούται να συμμορφώνεται, γ) αδικοπραξία του προστηθέντος, στο πρόσωπο του οποίου απαιτείται να συντρέχει όχι

ΡΗΘΗΚΕ
16/12/15
[Signature]

[Signature]

4^ο φύλλο της υπ' αριθμό 107 /2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

απλώς παράνομη τέλεση αυτής (όπως φαίνεται να συνάγεται από τη γραμματική διατύπωση του άρθρου 922 ΑΚ), αλλά και υπαίτια συμπεριφορά του προστηθέντος, σύμφωνα με το άρθρο 914 ΑΚ ή άλλων ειδικών διατάξεων και δ) συνάφεια με την υπηρεσία, με την έννοια ότι η ζημία προκλήθηκε από τον προστηθέντα επ' ευκαιρία της εκτέλεσης της υπηρεσίας του ή κατά κατάχρηση αυτής και κατά παράβαση των οδηγιών που του δόθηκαν, καθώς και από κάθε άλλη πράξη, που προήλθε από τη δυνατότητα την οποία παρέσχε στον προστηθέντα η υπηρεσία του να χρησιμοποιήσει για άλλο σκοπό τα μέσα που του διατέθηκαν, δηλαδή όταν η υπηρεσία του προστηθέντος αποτέλεσε το αναγκαίο μέσο για την επιχείρηση της πράξης και γενικά, σε κάθε περίπτωση, κατά την οποία μεταξύ αυτής (πράξης) και της υπηρεσίας του προστηθέντος υφίσταται στενός αιτιώδης σύνδεσμος, με την έννοια ότι η πρώτη δεν θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς τη δεύτερη (ΑΠ 355/2013, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 586/2013, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 687/ 2013, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 698/2012, ΕΕμπΔ 2013.354, ΑΠ 1351/2012, ΝοΒ 2013.375, ΑΠ 1429/2012, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1718/2012, ΤΝΠ Νόμος). Από τη συνδυασμένη εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι σε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας με αντιγραφή, τροποποίηση, διασκευή ή προσαρμογή του έργου, ο δικαιούχος υποχρεούται, για το ορισμένο της αγωγής, να επικαλεσθεί το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, εξειδικεύοντας τα συγκεκριμένα περιστατικά που κατά τη θεωρία της στατιστικής μοναδικότητας καθιστούν το έργο πρωτότυπο πνευματικό δημιουργήμα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, την ταυτότητα ή ουσιαστική ομοιότητα μεταξύ του πρωτότυπου έργου και του προσβάλλοντος έργου, την πράξη προσβολής των ηθικών ή περιουσιακών εξουσιών και σε περίπτωση που ζητά αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, εκτός από την υπαιτιότητα του προσβάλλοντος (εάν η αγωγή θεμελιώνεται στη διάταξη

του άρθρου 65παρ.2 του Ν. 2121/1993), το μέγεθος της ζημίας (ΑΠ 1493/2009, ΔΙΜΕΕ 2010.72, ΧρΙΔ 2010.568, ΕφαΘ 2889/2010, ΔΕΕ 2010.1291, ΕφαΘ 6234/2007, ΕΛΛΔνη 2008.589, ΕφαΘ 4040/2001, ΔΕΕ 2002.58, ΕφΘεσ 1710/2011, ο.α., ΕφΘεσ 2165/2011, ο.α., ΔΙΜΕΕ 2012.68, ΠΠΑΘ 895/2012; ΧρΙΔ 2012.621, ΠΠΑΘ 958/2010, ΤΝΠ Νόμος, ΠΠΑΘ 2182/2006, ΔΕΕ 2006.1020, ΠΠΘεσ 22651/2007, Αρμ 2008.1650, ΠΠΘεσ 18201/1998, ΕΛΛΔνη 1999.458, ΠΠΡοδ 92/2006, ΤΝΠ Νόμος). Επιπροσθέτως, εάν ενάγεται νομικό πρόσωπο με βάση τις περί αδικοπραξιών διατάξεις (άρθρο 65παρ.2 του Ν. 2121/1993, σε συνδυασμό με 914ΑΚ), ο ενάγων οφείλει να επικαλεστεί τις προϋποθέσεις ευθύνης του κατά τα άρθρα 71 και 922ΑΚ προκειμένου να θεμελιώσει το δικαίωμά του προς αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση, διευκρινίζοντας την ιδιότητα του φυσικού προσώπου σε παράνομη και υπαίτια πράξη ή παράλειψη του οποίου οφείλεται η ζημία του και εντεύθεν η προκαλούμενη ηθική του βλάβη και τις συγκεκριμένες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του νομικού προσώπου ή των προστηθέντων, οι οποίες συνιστούν την υπαιτιότητα αυτών ως αιτία του ζημιογόνου αποτελέσματος (ΑΠ 60/2003, ΝοΒ 2003.1627, ΕΛΛΔνη 2003.709, ΑΠ 1036/1999, ΕΛΛΔνη 40.1515, ΕφαΘ 5632/2010, ΤΝΠ Νόμος, ΕφΠειρ 328/006, ΕΝαυτΔ 2006.392, ΕφΠειρ 161/2004, ΕΝαυτΔ 2004.3, ΕφΠειρ 162/2004, ΕΝαυτΔ 2004.32, ΠειρΝομ 2004.323, ΠΠΑΘ 1306/2010, ΤΝΠ Νόμος, ΠΠΡεθ 96/2005, DELEGE 2006.83, ΠΠΛαρ 589/2001, Δικογραφία 2002.100). Τέλος, από τις διατάξεις των άρθρων 111 παρ. 2, 118 αρ. 4 και 216 παρ. 1α του ΚΠολΔ, προκύπτει ότι η αγωγή πρέπει να περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που απαιτούνται για τη νομική της θεμελίωση. Η αναγραφή στο δικόγραφο της αγωγής των πραγματικών περιστατικών, τα οποία πρέπει να είναι όσα είναι νομικώς ικανά και αναγκαία για τη θεμελίωση του δικαιώματος, η προστασία του οποίου ζητείται και τα οποία πρέπει να αναφέρονται με τέτοια σαφήνεια, ώστε να εξασφαλίσουν την επίδικη έννομη σχέση και να μην καταλείπεται αμφιβολία περί της αξίωσης, η οποία απορρέει από αυτά, είναι απαραίτητη για να υπάρχει η δυνατότητα, το μεν δικαστήριο να κρίνει τη νομική βασιμότητα της

ρηθκε
ζημίας

5^ο φύλλο της υπ' αριθμό ¹⁰⁷ /2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

αγωγής, ο δε εναγόμενος να μπορεί να αμυνθεί κατά της αγωγικής αξίωσης που θεμελιώνεται επ' αυτών με ανταπόδειξη ή ένσταση (ΑΠ 481/2012, ΕΠολΔ 2012.641, ΑΠ 250/2011, ΕΕμπΔ 2011.591, ΔΕΕ 2011.1052, ΑΠ 1042/2009, ΕΕμπΔ 2010.46, ΕΠολΔ 2010.444). Η έλλειψη ή η ανεπαρκής ή ασαφής αναφορά κάποιου από τα γεγονότα αυτά καθιστά την αγωγή αόριστη και απαράδεκτη, συνιστά δε έλλειψη προδικασίας που εξετάζεται από το δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως, διότι ανάγεται στη δημόσια τάξη (ΑΠ 1739/2012, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 778/2011, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 362/2010, ΝοΒ 2010.2250, ΑΠ 878/2010, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 407/2009, ΤΝΠ Νόμος). Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να συμπληρωθεί ούτε με τις προτάσεις, ούτε με παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων (ΑΠ 357/2012, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 359/2012, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1185/2012, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1147/2003, ΕΛΛΔνη 2005.388, ΑΠ 1056/2002, ΕΛΛΔνη 45.84). Ποια είναι ακριβώς τα γεγονότα, που συνιστούν την ιστορική βάση της αγωγής και που η ελλιπής αναφορά τους οδηγεί σε απόρριψη της ως αόριστης, εξαρτάται από το περιεχόμενο του ουσιαστικού κανόνα δικαίου, έννομη συνέπεια του οποίου αποτελεί το προβαλλόμενο αίτημα (ΑΠ 220/2012, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1356/2010, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1570/2006, ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 412/1986, ΕΛΛΔνη 28.440, Εφθεσ 2472/1995, ΕΛΛΔνη 38.1161, ΕφΠειρ 984/1993, ΕΛΛΔνη 35.1710). Στο πλαίσιο της διαμόρφωσης του δικανικού υπαγωγικού συλλογισμού το αξίωμα *jus novit curia* σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ότι αναιρεί την υποχρέωση των διαδίκων να εισφέρουν στη δίκη το απαραίτητο πραγματικό υλικό (Κ. Μακρίδου, Η αόριστη αγωγή και οι δυνατότητες θεραπείας της, Έκδοση 1994, σελ. 29, Κ.Λ. Κεραμέας, ΑσΔικΔ, Γενικό Μέρος, Έκδοση 1986, παρ. 63, σελ. 153). Ο ενάγων όμως, μπορεί είτε αυτοβούλως (άρθρο 224 εδ. β' ΚΠολΔ), είτε κατόπιν δικαστικής υπόδειξης (άρθρο 236ΚΠολΔ), να διευκρινίσει, συμπληρώσει και διορθώσει με τις προτάσεις του κατά τη

6° φύλλο της υπ' αριθμό 107 /2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

περί τις 80.000 κυρίων και παραγώγων λημμάτων, τα οποία καταχώρησε με ορθότητα και πληρότητα στο προαναφερόμενο αγγλοελληνικό νομικό λεξικό του. Ότι, υπό την ως άνω ιδιότητά του, συνέγραψε επίσης από το 1993 μέχρι το 1998 και ένα δίτομο Ελληνοαγγλικό λεξικό νομικής ορολογίας, το οποίο, δυνάμει του από 09-04-1998 ιδιωτικού συμφωνητικού, παραχώρησε προς έκδοση και εμπορική εκμετάλλευση από τον εκδοτικό οίκο του

. Ότι το συγγραφικό του αυτό έργο ήταν δίτομο, δίστηλο λεξικό εκ 1619 σελίδων και κυκλοφορεί στην ελληνική αγορά με μεγάλη επιτυχία από το τέλος του 2001. Ότι στις 02-06-2012, μετά από μετάβασή του στο υποκατάστημα στην οδό της τρίτης εναγόμενης, ανώνυμης εκδοτικής εταιρείας με την επωνυμία

που εδρεύει στην , αγόρασε το επίτομο δίστηλο Αγγλοελληνικό/Ελληνοαγγλικό λεξικό νομικών όρων (2^η έκδοση) εκ 1260 έντυπων σελίδων που είχαν εκπονήσει οι δύο πρώτοι εναγόμενοι και είχε εκδοθεί από την τρίτη εναγόμενη. Ότι μετά από επισταμένο έλεγχο διαπίστωσε ότι περιείχε: α) κατά μέσο όρο σε απόλυτη αντιστοιχία, διατύπωση, ταύτιση καταχώρησης και αντιγραφή επακριβή λημματογραφικής απόδοσης στο 1/3 με 1/2 τα κύρια λήμματα (κατά 1/2) του επίτομου Αγγλοελληνικού λεξικού του νομικής ορολογίας, έκδοσης του 1992 από τον εκδοτικό οίκο

» και κατά το 1/3 των παραγώγων λημμάτων ή υπολημμάτων και ερμηνευμάτων αυτού και β) κατά το 1/2 των κυρίων λημμάτων και ερμηνευμάτων του Ελληνοαγγλικού δίτομου λεξικού του νομικής ορολογίας έκδοσης από τον εκδοτικό οίκο που εκδόθηκε το πρώτον το 2001. Ότι οι εναγόμενοι εν γνώσει τους πως κυκλοφορούσαν από το 1991 και το 2001 τα προαναφερόμενα λεξικά του αντίστοιχα, με πρόθεση αντέγραψαν και ενσωμάτωσαν στο δικό τους λεξικό το ήμισυ του συνολικού εξ 60.000 όρων λεξικογραφικού του περιεχομένου υλικού και συγκεκριμένα: α) από το Αγγλοελληνικό

λεξικό του νομικής ορολογίας, κατά προσέγγιση 5.600 κύρια λήμματα και ερμηνεύματα και 12.600 υπολήμματα επί συνόλου 12.500 κυρίων νομικών λημμάτων και ερμηνευμάτων και 18.000 υπολημμάτων του λεξικού τους αντίστοιχα και β) από το Ελληνοαγγλικό δίτομο λεξικό του νομικής ορολογίας, περί τα 10.000 κύρια λήμματα, 18.000 ερμηνεύματα και 3.000 υπολήμματα επί συνόλου 17.000 κυρίων λημμάτων και 27.000 ερμηνευμάτων του λεξικού τους αντίστοιχα και επομένως συνολικά 15.600 κύρια λήμματα και 30.600 υπολήμματα. Ότι η τρίτη εναγόμενη εξέδωσε το έτος 2007 και τρίγλωσσο λεξικό Ευρωπαϊκής και Διπλωματικής Ορολογίας Ελληνο-αγγλο-γαλλικό και Αγγλο-γαλλο-ελληνικό, στο οποίο, χωρίς την άδειά του, περιέλαβε άνω των 2.000 λεξικογραφικών όρων από τα δικά του λεξικά και συγκεκριμένα: α) του Αγγλοελληνικού και β) του Γαλλοελληνικού και Ελληνογαλλικού αναφέροντας στις τελευταίες σελίδες του εν λόγω λεξικού της, ως πηγή των όρων του, το όνομά του τρεις φορές. Ότι, εξαιτίας της αντιγραφής και αυτούσιας ενσωμάτωσης των ανωτέρω κυρίων λημμάτων, υπολημμάτων και ερμηνευμάτων, που εμπεριέχονται στα δικά του λεξικά, στο Αγγλοελληνικό/Ελληνοαγγλικό λεξικό των εναγομένων που κυκλοφόρησε σε πρώτη έκδοση το 2005 και σε δεύτερη έκδοση το 2011, αυτά έχουν υποστεί μεγάλη πτώση στις πωλήσεις κατά τα τελευταία τέσσερα χρόνια της τάξης των 60.000,00ευρώ. Με βάση το ιστορικό αυτό ο ενάγων, επικαλούμενος, κατ' εκτίμηση, τις διατάξεις του Ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και εκείνες του Αστικού Κώδικα περί αδικοπραξίας ζητεί, όπως το αίτημα της αγωγής παραδεκτά τράπηκε από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό και περιορίστηκε με τις προτάσεις και με προφορική δήλωση του ενάγοντος που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης (άρθρα 223εδ.β', 294, 295παρ.1 εδ. β' και 297ΚΠολΔ): 1) να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να του καταβάλουν εις ολόκληρον για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση συνολικά το ποσό των εβδομήντα χιλιάδων (70.000,00)ευρώ από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής σε αυτούς και μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή του,

ΡΗΘΗΚΕ
Ιωάννης
ΥΠ

107
7^ο φύλλο της υπ' αριθμό /2014 απόφασης του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών.

2) να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να αποσύρουν από το εμπόριο στην Ελλάδα και στο εξωτερικό το από Φεβρουάριο του 2011 Αγγλοελληνικό/Ελληνοαγγλικό λεξικό νομικών όρων με ISBN

, που έχει εκπονηθεί από τους δύο πρώτους εναγόμενους και εκδοθεί από την τρίτη εναγόμενη, καθώς να παραλείπουν στο μέλλον την κυκλοφορία του, 3) να αναγνωριστεί ότι το πιο πάνω λεξικό που έχει εκπονηθεί και εκδοθεί από τους εναγόμενους αποτελεί μη αυθεντικό λεξικογραφικό έργο, 4) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστική η απόφαση που θα εκδοθεί κατά το μέρος της που ζητείται αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση, 5) να δημοσιευθεί η απόφαση που θα εκδοθεί σε δύο εφημερίδες ευρείας κυκλοφορίας των Αθηνών και 6) να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στη δικαστική του δαπάνη. Με τέτοιο περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αγωγή αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 18, 25παρ.2, 35 ΚΠολΔ και 3 παρ. 26α' του Ν. 2479/1997, σε συνδυασμό με την Απόφαση του Γ.Γ. Υπ. Δικ/νης 50726 Φ.Ε.Κ. Β' 739/20-06-2006) για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία, σύμφωνα όμως τις προπαρατεθείσες νομικές σκέψεις, τυγχάνει αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, καθότι δεν περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που απαιτούνται για τη νομική της θεμελίωση. Ειδικότερα ο ενάγων, καιτοι, υπό την επικαλούμενη ιδιότητα του συγγραφέα των αναφερομένων στην αγωγή λεξικών, αιτείται την παροχή ένδικης προστασίας κατά τις διατάξεις του Ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» και εκείνων του Αστικού Κώδικα περί αδικοπραξίας, δεν προσδιορίζει, όπως όφειλε, προκειμένου να τύχει της αντίστοιχης προστασίας, αν τα έργα του (ξενόγλωσσα λεξικά νομικής ορολογίας) χαρακτηρίζονται από πρωτοτυπία ή ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύψους» που να τα καθιστά στατιστικά μοναδικά, έτσι ώστε να ξεχωρίζουν και να διαφοροποιούνται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα

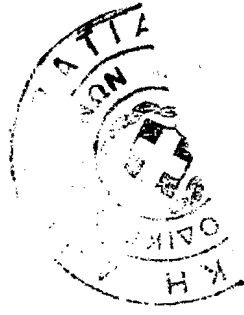

παρεμφερή έργα και να ανάγονται σε έργα ξεχωριστά, κατά την έννοια του άρθρου 2παρ. 1 του Ν. 2121/1993, δηλαδή σε πνευματικά δημιουργήματα που χρήζουν προστασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου αυτού. Το γεγονός ότι ο ενάγων, υπό τα εκτιθέμενα στην αγωγή πραγματικά περιστατικά, για την εκπόνηση του δίσηλου Αγγλοελληνικού λεξικού νομικής ορολογίας εργάστηκε επίπονα και συστηματικά επί έξι (6) έτη και είχε προσφύγει σε νομικές βιβλιοθήκες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό για τη συγκρότηση της λημματογραφίας του, αλλά και σε δικηγορικά και δικαστικά έγγραφα χιλιάδων σελίδων, από το σύνολο των οποίων επέλεξε και ταξινόμησε περί τις 80.000 κυρίων και παραγώγων λημμάτων, δεν αρκεί για να προσδώσει στο έργο του πρωτοτυπία, αφού για να υφίσταται αυτή δεν είναι αρκετό ότι το ξενόγλωσσο λεξικό νομικής ορολογίας του δεν είναι αντιγραφή άλλων ξενόγλωσσων λεξικών νομικής ορολογίας, ούτε η πρωτοτυπία αυτού ταυτίζεται με τον κόπο, την επιμέλεια, την έκταση, τη χρησιμότητά του, τη δαπάνη ή τη χρονική διάρκεια που απαιτήθηκε για την εκπόνησή του, αλλά πρέπει αυτό να παρουσιάζει ως σύνολο ή τμήμα του την απαιτούμενη πρωτοτυπία, δηλαδή να είναι στατιστικά μοναδικό. Επειδή ένα ξενόγλωσσο λεξικό νομικής ορολογίας, ένεκα της φύσης του ως επιστημονικό έργο λόγου, επιβάλλει ως πνευματικό δημιούργημα μία και μόνο μορφή, αφού οι επιστημονικοί όροι για λόγους ορθότητας και μεθοδολογικής ακρίβειας πρέπει να μεταφράζονται με απόλυτη πιστότητα, διότι οποιαδήποτε προσωπική διαφοροποίηση μπορεί να οδηγήσει σε λανθασμένο αποτέλεσμα, επέρχεται σημαντικός περιορισμός του εδάφους ανάπτυξης δημιουργικής πρωτοτυπίας, λόγω της αδυναμίας απόκλισης. Για το λόγο αυτό επιπροσθέτως, θα έπρεπε να εκτίθενται στην αγωγή συγκεκριμένα περιστατικά που θα καθιστούσαν τα λεξικά αυτά μοναδικά, εξαιτίας κάποιων από τα γνωρίσματά τους, πχ. την επιλογή των λημμάτων, την ερμηνεία τους, τη διατύπωση των παρατηρήσεων και των διαφόρων απόψεων που απαντώνται σχετικά με το καθένα από αυτά, την επιλεκτική παράθεση στοιχείων ετυμολογίας κλπ, δεδομένου ότι η επιλογή και η κατάταξη των λημμάτων που γίνεται τυχαία ή με κριτήρια αυτονόητα, όπως η χρονολογική ή αλφαβητική

ΡΗΘΗΚΕ
υψηλής
Α

8° φύλλο της υπ' αριθμό ¹⁰⁷ /2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

σειρά των περιεχομένων τους δεν ικανοποιεί το κριτήριο της ατομικής ιδιομορφίας ή του ελάχιστου ορίου «δημιουργικού ύφους» που πρέπει αυτά να παρουσιάζουν ως πνευματικά δημιουργήματα. Περαιτέρω, στην αγωγή αναφέρεται ότι οι εναγόμενοι αντιέγραψαν και ενσωμάτωσαν από το Αγγλοελληνικό λεξικό νομικής ορολογίας του ενάγοντα κατά προσέγγιση 5.600 κύρια λήμματα και ερμηνεύματα και 12.600 υπολήμματα επί συνόλου 12.500 κυρίων νομικών λημμάτων και ερμηνευμάτων και 18.000 υπολημμάτων του λεξικού τους αντίστοιχα και από το Ελληνοαγγλικό δίτομο νομικό λεξικό του ενάγοντα περί τα 10.000 κύρια λήμματα, 18.000 ερμηνεύματα και 3.000 υπολήμματα επί συνόλου 17.000 κυρίων λημμάτων και 27.000 ερμηνευμάτων του λεξικού των εναγομένων αντίστοιχα και επομένως συνολικά 15.600 κύρια λήμματα και 30.600 υπολήμματα, δίχως όμως να εκτίθενται αναλυτικά και να γίνεται σύγκριση - αντιπαραβολή των σχετικών λημμάτων που εμπεριέχονται στα επίδικα λεξικά, ούτε να ενσωματώνονται σε αυτή (την αγωγή) οι σελίδες τους με τα αντίστοιχα λήμματα, ερμηνεύματα και υπολήμματα, έτσι ώστε να διακριβωθεί, ως προς τη νομική βασιμότητα της αγωγής, εάν, κατά τους ισχυρισμούς του ενάγοντα, υπάρχει δουλκή αντιγραφή χωρίς καμία αλλαγή μεταξύ των λεξικών αυτών. Εξάλλου, ο ενάγων, αιτούμενος καταβολή αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, δεν προσδιορίζει το μέγεθος της ζημίας που υπέστη από την κυκλοφορία του λεξικού των εναγομένων, αφού ουδόλως εκθέτει σε αυτή πραγματικά περιστατικά, βάσει των οποίων θα προσδιοριστεί η αμοιβή που, συνήθως ή κατά το νόμο, θα του κατέβαλαν οι εναγόμενοι για το πιο πάνω είδος της εκμετάλλευσης που αυτοί έκαναν. Τέλος, παρόλο που η αγωγή στρέφεται και κατά της τρίτης εναγόμενης, που είναι νομικό πρόσωπο, το οποίο δεν αδικοπρακτεί, αλλά ευθύνεται για την αδικοπραξία είτε των οργάνων του, είτε των προστηθέντων από αυτό προσώπων (υπαλλήλων, εργατών κλπ), σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 71 και 922 ΑΚ, δεν

αναφέρεται το φυσικό πρόσωπο (ή τα φυσικά πρόσωπα) που προέβη στην προσβολή των πνευματικών δικαιωμάτων του ενάγοντα, η ειδικότερη σχέση του προσώπου αυτού με την τρίτη εναγόμενη, μνημονεύοντας συγκεκριμένα αν ενήργησε ως όργανο της ή ως υπάλληλος ή εργάτης ή με οποιαδήποτε άλλη ιδιότητα, η οποία το συνέδεε με αυτήν, καθώς και το υπαίτιο της συμπεριφοράς (δόλος ή αμέλεια) του προσώπου αυτού και αν ενήργησε εντός των ορίων των καθηκόντων του ή των εντολών που είχε λάβει από αυτήν. Οι ελλείψεις αυτές δεν μπορούν να θεραπευτούν ούτε με τις προτάσεις, ούτε με παραπομπή στο περιεχόμενο άλλου εγγράφου, ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων, διότι έρχονται σε αντίθεση με τις διατάξεις τις σχετικές με την προδικασία του άρθρου 111ΚΠολΔ, των οποίων η τήρηση ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο. Πρόκειται για «νομική αοριστία» της αγωγής, διότι δεν περιέχονται σ' αυτή τα ουσιώδη γεγονότα που συνιστούν την ιστορική της βάση. Κατά τον τρόπο αυτό, το μεν Δικαστήριο δε μπορεί να εκτιμήσει το δικόγραφο της αγωγής, οι δε εναγόμενοι να αμυνθούν. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει, αφού εξεταστεί αυτεπαγγέλτως και γίνει δεκτός και ο σχετικός ισχυρισμός των εναγομένων, η αγωγή να απορριφθεί ως αόριστη και απαράδεκτη και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα των εναγομένων σε βάρος του ενάγοντος που ηττήθηκε, κατά παραδοχή σχετικού αιτήματος τους (άρθρα 176, 191παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδικών.

Απορρίπτει την αγωγή.

Επιβάλλει σε βάρος του ενάγοντος τα δικαστικά έξοδα των εναγομένων, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων τετρακοσίων (1.400,00)ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 20-12-2013.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα στις 14-01-2014, χωρίς την παρουσία των διαδικών και των

9° φύλλο της υπ' αριθμό ¹⁰⁷ /2014 απόφασης του Πολυμελούς
Πρωτοδικείου Αθηνών.

θεωρήθηκε
ο Σιγφράκας
ΥΓ

πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Εκδόθηκε στην Αθήνα, στις 10/5/2014

10/5 MAR. 2014

Αθήνα, Γραμματέας

.....